

nogen Læstindighed ved Henvisning af et Andragende til Regjeringen; men det forekommer mig, at, naar Regjeringen behandler Hensitillingerne paa den Maade, og jeg sigter navnlig til det Forhold, der vistes af den Regjering, vi havde ifjor, saa behandler den Thinget, som om det havde vist Læstindighed ved at henvise flige Andragender til Regjeringen. Det var denne almindelige Bemærkning, jeg vilde sige til, da det forekommer mig at være rigtig, at begge Parter kjende hinandens Mening. Maaffe den ærebe Minister ved denne Leilighed vil finde Anledning til at udtale sine Grundsætninger; den forrige Regjerings Grundsætninger kjende vi, thi de bleve os meget klart meddelte, især af den daværende Indenrigsminister.

J. Kruse: Jeg skal med et Par Ord tillade mig at omtale de Endringsforslag, jeg har tilladt mig at stille. Jeg havde naturligvis helst ønsket om den høitærede Minister havde paa Finantsloven opført en Godtgjørelse til disse Folk, hvorom her er Tale, men jeg vil imidlertid undskylde den høitærede Minister, da jeg efter den første Samtale, jeg havde den Ære at have med ham, erfarede, at han slet ikke kjendte Noget til disse Sager, og det er altsaa en grundet Undskyldning for ham. Den høitærede Minister yttrede dengang, at jeg selv kunde stille Forslag til Finantsloven desangaaende, og jeg har derfor ogsaa troet, at jeg ikke kunde forsvare at undlade det. Imidlertid har jeg først henvendt mig til mine ærebe Benner i Finantsudvalget og troet og haabet, at disse Forslag derfra vilde blive stillede, men det er heller ikke sket, og jeg har derfor taget mig den Frihed selv at gjøre det. Jeg kan ikke Andet end ligesom den ærebe sidste Taler beklage, at saadanne Andragender, som saa ofte gjentagende Gange fremkomme og blive henviste til Ministeren, og med Hensyn til hvilke der saaledes er Enstemmighed tilstede her i Thinget, at dette ligesom anbefaler dem, alligevel ikke blive paaagtede. Jeg tillod mig ifjor under Forhandlingen af disse Sager at tilraade den daværende Indenrigsminister at stille Endringsforslag til Finantslovens 3die Behandling angaaende de her omhandlede Punkter, og for det Tilfælde, han ikke gjorde det, tilraadede jeg Finantsudvalget at gjøre det; jeg ventede da neppe, at det skulde ske saa hovedfulds, og det skete da heller ikke; men nu haaber jeg, at dette mit Endringsforslag maa blive vedtaget. Jeg haaber, at det høie Things ærebe Medlemmer ere vel underrettede med Hensyn til de Forhold, som Forslaget angaar, jeg veed ikke, om den høitærede Minister har havt Leilighed til at sætte sig ind deri; jeg vilde nødig paany ubørlig omtale disse Forhold, men jeg vil blot gjøre nogle Bemærkninger til Dplysning. Forslaget under Nr. 2 angaar en Mand, som mistede sin hele Kreaturbefætning. Nu siges der i Svaret fra den ærebe Minister, som ogsaa jeg

fra ham har modtaget, at man ikke kan indlade sig paa i et saadant enkelt Tilfælde at give Erstatning, da der er saa mange Andre som lide Løb ved Regjerings-Foranstaltninger, og det er jo det Svar, som bestandig er kommet fra tidligere ærebe Ministre, at man for Konsekvensens Skyld ikke mente at kunne gaa ind derpaa, men det er virkelig ikke Noget, som man for Konsekvensens Skyld skal holde sig tilbage for; jeg tror tværtimod, det vilde vike være i modsat Retning, om man negtede Erstatningen. Man har aldeles ikke næret nogen Tvivl om, at der vilde blive givet denne Mand Erstatning af Statskassen, og Alle tilraadede ham derfor, at han blot skulde sige sig ganske efter Dyrslægens Raad, thi Dyrslægen kunde ikke befale, at man skulde begrave Kreaturerne med Guld og Haar eller slaa dem ihjel, der endnu vare i Live. Det er en Selvsølge, at Manden ikke saaledes kunde fratages sin Eiendom uden Erstatning, og han søiede sig deri, da Dyrslægen erklærede, at Sygdommen var saa farlig, at det Bedste var at saae Kreaturerne under Jorden saa snart som muligt. Det var jo i Grunden en stor Lykke, at Sygdommen ikke udbredte sig videre, og man maa virkelig ogsaa være Manden taknemlig derfor, thi han gjorde Mere, end hvad der strengt taget var hans Pligt. Saa godt som hele Finantsudvalget saa vel som dette Things familige ærebe Medlemmer anerkjendte ogsaa dette og indrømmede, at Dplysningerne om Forholdene vare saa klare, at der ikke var nogen Tvivl om, at de maatte henvise Andragenderne i det Haab, at Ministeriet ogsaa vilde tage Notits deraf og stille Forslag desangaaende paa Finantsloven. Imidlertid har den nuværende høitærede Indenrigsminister ikke gjort det, men jeg finder ham som sagt noget undskyldt, og jeg beklager, at der saa hyppigt foregaar Ministerkifte, fordi den ene Minister jo vanskelig kan have Lykt til at omgjøre, hvad den tidligere Minister har taget Beslutning om. Derimod tror jeg ikke, at den ærebe Minister nu vil have Noget imod, at mit Forslag vedtages, og det er muligt, at, hvis han havde været Minister, da jeg forrige Gang omtalte disse Sager, at han da ikke vilde have modsat sig det. Hvad selve Sagen angaar, skal jeg bemærke, at Sygdommen, uagtet den blev kaldt Milkbrand, dog var af en meget ondartet Natur, og Manden selv samt mange flere tvivlede om, at det kun var Milkbrand, og det var derfor nødvendigt, at man saa vidt muligt holdt det skjult, da det vilde have været til stor Skade for Landet, om det i Udlandet blev bekjendt, at der eksisterede en saadan farlig Sygdom her. Da det nu ikke kom videre paa Grund af den Omhu, der blev vist baade fra Mandens og Dyrslægens Side, saa mener jeg, at der har været den bedste Anledning til uden videre at have givet Manden Erstatning. Jeg har nu tilladt mig at foreslaa, at der gives ham en Erstatning af 3,000 Kr., som er Halvdelen af det Beløb,